

Vypraveno

dne 9.5.14

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Milan Chovanec
Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.
prac. č.: 0205 r

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 15.5.2014
podpis: [Podpis]
16.5.2014

MVCRP011GYYN

- 6-05-2014

V Praze dne

Č.j.: MV-23167-4/VS-2014

Rozhodnutí

Ministr vnitra, jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podala

- Sýrie, státní občanka Sýrie, trvale bytem

- Nové Město (dále jen „žadatelka“), rozhodnutí

Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 9.1.2014, čj. VS-1675/835.3./2-2013, jimž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“), vyhověno její žádosti o udělení státního občanství České republiky, a rozhodl t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á**.

Odůvodnění

I.

Žadatelka požádala o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“). Správní řízení o žádosti Ministerstvo vnitra zahájilo dne 15.7.2013. Žadatelka má na území České republiky povolený trvalý pobyt od 31.12.2002. Ze spisu je zřejmé, že žadatelka je státní občankou Sýrie. V roce 1998 uzavřela v Sýrii manželství, manžel státním občanem České republiky a je zaměstnán jako směnárník. Žadatelka je v domácnosti a pečuje o 4 děti. Všechny děti jsou státními občany České republiky.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatelka splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) a c) zákona o státním občanství, tj. podmínku nejméně pětiletého povoleného trvalého pobytu na území České republiky a podmínku, že v posledních pěti letech nebyla pravomocně odsouzena pro úmyslný trestný čin.

Ministerstvo vnitra konstatovalo, že žadatelka nesplňuje podmínku vymezenou v ustanovení § 7 odst. 1 písm. d) a e) zákona o státním občanství, tj. podmínku prokazující znalost českého jazyka podle požadavků stanovených vyhláškou č. 137/1993 Sb., kterou se stanoví kritéria pro prokazování znalosti českého jazyka žadatelů o udělení státního občanství České republiky (dále jen „vyhláška č. 137/1993 Sb.“) a podmínku spočívající v plnění povinností vyplývajících ze zvláštních předpisů, v daném případě zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“). Žadatelka disponuje cestovním pasem i průkazem o povolení k trvalému pobytu, který je vystaven na její dívčí jméno. Podle předložených některých stránek cestovního pasu lze zjistit, že dne 17.5.2013 byla prodloužena jeho platnost do 16.5.2017. Ze stanoviska Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 4.7.2013 vyplývá, že žadatelka je držitelkou cestovního pasu Sýrie, č. 002787001 platného do 1.6.2013. Ze stanoviska nevyplývá, že by žadatelka nahlásila prodloužení cestovního pasu, jak jí ukládá ustanovení § 103 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb. Tato skutečnost vyplývá i ze strany 3 jejího průkazu k povolení pobytu, kde je vyznačena platnost dokladu pouze do 1.6.2013 a chybí zde záznam o tom, že jí byla platnost cestovního dokladu již prodloužena do 16.5.2017. Ministerstvo vnitra splnění podmínek zakotvených v ustanovení § 7 odst. 1 písm. d) a e) ve spojení s ustanovením § 11 odst. 4 zákona o státním občanství neprominulo.

Ministerstvo vnitra dále konstatovalo, že žadatelka nesplňuje podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství. Z potvrzení Velvyslanectví Syrské arabské republiky v Praze ze dne 7.3.2013 vyplývá, že syrský občan, který obdrží cizí státní příslušnost, zůstává vázán syrskou státní příslušností. Ministerstvo vnitra konstatovalo, že splnění podmínky zakotvené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství se ve spojení s ustanovením § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky) od 1.1.2014 neprokazuje.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí žádosti nevyhovělo.

II.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 9.1.2014, čj. VS-1675/835.3./2-2013, podala žadatelka včasný rozklad. K prokázání znalosti českého jazyka žadatelka v rozkladu uvedla, že pokračuje v kurzu českého jazyka a konstatovala, že rozumí o hodně více a začíná mluvit česky. Uvedla, že trvalý pobyt na území České republiky jí byl povolen od 31.12.2002 a žije zde s manželem a 4 dětmi, kteří jsou státními občany České republiky. Dále v rozkladu sdělila, že napravila chybu a nahlásila Ministerstvu vnitra změnu platnosti cestovního pasu. Ve věci příjmení uvedla, že podle syrských předpisů, žena si ponechává své původní příjmení nebo

zvolí si příjmení manžela. Vyjádřila se tak, že v budoucnu si hodlá zvolit příjmení manžela. Požádala o prominutí splnění podmínky ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. d) a e) zákona o státním občanství. V závěru rozkladu vyjádřila snahu integrovat se do české společnosti. Konstatovala, že v České republice žije dlouho, má zde spoustu kamarádů a známých.

III.

O rozkladu rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise ministra vnitra. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Ministr vnitra posoudil zákonnost postupu Ministerstva vnitra jako správního orgánu rozhodujícího v dané věci v I. stupni. Ministr vnitra konstatoval, že postup Ministerstva vnitra byl správný a napadené rozhodnutí je v souladu se správním řádem.

Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 4.10.2013 podle ustanovení § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu správní řízení o žádosti přerušilo do 11.11.2013 a do stejného data žadatelku vyzvalo o předložení podkladů pro vydání meritorního rozhodnutí. Podklady v tomto usnesení výslovně specifikovalo. Žadatelka byla poučena o tom, že předložení požadovaných podkladů je nezbytné k úplnému a přesnému zjištění skutečného stavu věci a prokázání splnění podmínek pro udělení státního občanství České republiky ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu a § 7 a § 8 zákona o státním občanství nebo možnosti prominutí splnění podmínek pro udělení státního občanství České republiky. Dále tímto usnesením Ministerstvo vnitra v souladu s ustanovením § 47 správního řádu informovalo žadatelku o zahájení správního řízení podle § 44 správního řádu. Žadatelka byla poučena, že má podle ustanovení § 36 a § 38 správního řádu právo nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu správního řízení a vyjádřit ve správním řízení své stanovisko, respektive vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, a to až do doby jeho vydání. Upozornilo ji také o možnosti zastavení řízení ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu v případě, že potřebné listiny, o jejichž předložení tímto usnesením byla vyzvána, nepředloží. Dopisem ze dne 2.12.2013 byla žadatelka informována o tom, že Ministerstvo vnitra shromáždilo podklady potřebné pro vydání meritorního rozhodnutí a opětovně ji poučilo o jejich právech ve smyslu ustanovení § 36 a 38 správního řádu.

Při posuzování žádosti ministr vnitra i rozkladová komise ministra vnitra vycházeli především z čl. 12 odst. 1 Ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších ústavních zákonů, z něhož vyplývá, že podmínky nabývání a pozbyvání státního občanství České republiky stanoví zákon. Tímto zákonem je zákon o státním občanství. Zákon o státním občanství obsahuje ustanovení, jež upravují způsob a podmínky, za kterých může, nikoli musí, být cizinci

státní občanství České republiky uděleno. V této souvislosti pak Ministerstvo vnitra nejen může, ale i musí posoudit všechny právně významné skutečnosti uvedené, popřípadě přiložené k žádosti, např. otázky plnění povinností vůči České republice, a zejména dodržování právních předpisů. Z těchto skutečností vychází rozhodnutí jak Ministerstva vnitra, tak i ministra vnitra. Znamená to tedy, že ani osobě, která o státní občanství České republiky požádá a stanovené podmínky splní, nemusí být vyhověno. Takovéto rozhodnutí není v rozporu s Evropskou úmluvou, ke které Česká republika přistoupila. Vnitrostátní právní úpravy, podle kterých postupují jiné zúčastněné smluvní státy, rovněž obsahují ustanovení, podle nichž mohou, ale nemusí, osobě žádající o státní občanství vyhovět.

Se závěrem, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok, se ztotožňuje i Ústavní soud České republiky, který ve svém usnesení ze dne 8. 3. 2000 vydaném pod čj. IV. ÚS 586/99 výslovně uvádí: „... má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy.“

Ministr vnitra dále odkazuje na vysvětlující zprávu k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ – NA), kde se uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení posuzována existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje. V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“, je uvedeno, že udělení státního občanství na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství. Je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

V této souvislosti je třeba uvést, že při posuzování prominutí splnění některé z podmínek stanovených pro udělení státního občanství se vychází z předpokladu, že prominutí předmětné podmínky je ze své povahy výjimkou z běžného postupu při udělování státního občanství České republiky. Nelze ji promíjet automaticky. Uvedenou podmínku může, nikoliv musí, Ministerstvo vnitra prominout, na její prominutí však není právní nárok. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení vychází ze skutečností každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 32/2005-51 ze dne 7. června 2006).

IV.

Ministr vnitra rozkladem napadené rozhodnutí znovu meritorně posoudil, a to z hlediska splnění zákonných podmínek pro udělení státního občanství České republiky. Konstatoval, že nejsou splněny podmínky ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. d) a e) zákona o státním občanství. Ze spisu jednoznačně vyplývá, že žadatelka v minulosti neplnila povinnosti vyplývající jí ze zvláštních právních předpisů na úseku pobytového režimu a neprokázala znalost českého jazyka. K tomu nepředložila relevantní důkazy, které by danou skutečnost objektivně odůvodnily. Jak vyplývá z rozkladu, žadatelka pouze potvrdila, že český jazyk teprve studuje formou kurzu, i když, jak uvedla, již rozumí o hodně více a začíná mluvit česky. Toto tvrzení nepodložila žádným listinným ani jiným důkazem. Tuto skutečnost nemělo možnost Ministerstvo vnitra relevantním způsobem ověřit. Ministr vnitra se domnívá, že tak nelze konstatovat, že byla splněna podmínka ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. d) zákona o státním občanství. Stejně tak nelze konstatovat splnění podmínky ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, neboť žadatelka svoji chybu týkající se oznamovací povinnosti o změnách údajů v cestovním dokladu, v daném případě změny platnosti cestovního pasu, napravila následně po podání žádosti (po upozornění Ministerstva vnitra), tj. dne 21.1.2014, kdy Ministerstvu vnitra nahlásila, že jí byl vydán nový cestovní doklad. Ministr vnitra se domnívá, že hodnocení splnění, respektive nesplnění dotčených podmínek Ministerstvem vnitra bylo správné. Podmínky jsou v rámci správního řízení o žádosti posuzovány v širším časovém kontextu, tj. od doby, kdy byl žadatelce povolen trvalý pobyt na území České republiky až do doby vydání meritorního rozhodnutí o žádosti, nikoliv ad hoc, tj. k době podání žádosti a rozhodnutí o ní. Jsou podmínkami, které se hodnotí u žadatelky v rámci její integrace do české společnosti, jež zahrnuje vazby nejen rodinné, sociální, pracovní, ale také dodržování právního řádu státu, o jehož státní občanství žádá. Ministr vnitra se proto přiklonil k názoru rozkladové komise a Ministerstva vnitra, že v daném případě nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele pro prominutí splnění obou dotčených podmínek. Ztotožnil se s důvody zamítnutí žádosti uvedenými v napadeném rozhodnutí Ministerstva vnitra a v plném rozsahu na ně odkazuje.

Ministr vnitra se domnívá, že je žádoucí a nutné splnění zákonných podmínek pro udělení státního občanství České republiky hodnotit v delším časovém kontextu a vazbách v rámci komplexní integrace do české společnosti. Tímto lze objektivizovat nezpochybnitelnost daného rozhodnutí ve věci. K tomu vybízí i charakteristika státního občanství, jako trvalého svazku mezi fyzickou osobou a státem, kdy trvalost tohoto vztahu je dána v delším časovém období plnou integrací žadatelky o státní občanství do české společnosti. Stejně tak nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že žadatelka nesplnila podmínku prokázání znalosti českého jazyka. Uvedla pouze, že studuje český jazyk, ale jeho znalost ve smyslu zákonné podmínky neprokázala. Jiné objektivní a relevantní důvody, které by jí bránily v osvojení

českého jazyka, neuvedla. Ministr vnitra se rovněž domnívá, že žadatelka by měla mít, vzhledem k povolenému trvalému pobytu na území České republiky od roku 2002, povinnosti zakotvené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství osvojené a řádně je plnit a stejně tak mít osvojenou znalost českého jazyka, aby odpovídala základním kritériím a požadavkům stanoveným vyhláškou č. 137/1993 Sb. V kontextu shora uvedeném ministr vnitra ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství splnění podmínek zakotvených v ustanovení § 7 odst. 1 písm. d) a e) zákona o státním občanství, neprominul.

Splnění podmínky zakotvené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství se ve spojení s ustanovením § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky) od 1.1.2014 neprokazuje.

Vzhledem k tomu, že z podaného rozkladu nevyplývuly žádné nové, právně významné skutečnosti, které by mohly mít vliv na zrušení napadeného rozhodnutí a žadatelkou nebyly uplatněny relevantní důkazy, ministru vnitra nezbylo než rozhodnout tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, tedy rozklad zamítnout.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

